

UCHWAŁA

Dnia 19 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Dobrowolski

SSN Marek Motuk

Protokolant starszy inspektor sądowy Mariusz Pogorzelski

w sprawie **R. R.** - sędziego Sądu Rejonowego w K., w przedmiocie wznowienia postępowania, po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej na posiedzeniu w dniu 19 stycznia 2023 r. wniosków jego obrońców: 1) adwokata S. S. o wznowienie postępowania, uchylenie uchwały Izby Dyscyplinarnej z dnia 23 stycznia 2019 r. sygn. akt I DO 27/18 i umorzenie postępowania, 2) prokuratora A. A. o wznowienie postępowania w przedmiocie rozpoznania zażaleń obrońców na uchwałę Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w Lublinie z dnia 14 września 2018 r. sygn. akt ASDo 4/18, uchylenie uchwały Izby Dyscyplinarnej z dnia 23 stycznia 2019 r., sygn. akt I DO 27/18 i zmianę zaskarżonej uchwały Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w Lublinie z dnia 14 września 2018 r. sygn. akt ASDo 4/18

uchwalił:

1. wznowić postępowanie prowadzone przez Izbę Dyscyplinarną Sądu Najwyższego w sprawie o sygn. akt I DO 27/18, zakończone prawomocną uchwałą z dnia 23 stycznia 2019 r.;

2. uchylić uchwałę Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2019 r., sygn. akt I DO 27/18, o utrzymaniu w mocy uchwały Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w Lublinie z dnia 14 września 2018 r., sygn. akt ASDo 4/18;

3. utrzymać w mocy zaskarżoną uchwałę Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w Lublinie z dnia 14 września 2018 r., sygn. akt ASDo 4/18 o zezwoleniu na pociągnięciu do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Rejonowego w K. R. R. oraz zawieszeniu go w czynnościach służbowych i obniżeniu mu wynagrodzenia na czas trwania zawieszenia o 25 %;

4. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym w Lublinie uchwałą z dnia 14 września 2018 r., sygn. akt ASDo 4/18, po rozpoznaniu wniosku Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Lublinie z dnia 4 września 2018 r., sygn. akt PO I Ds 45.2017:

I. na podstawie art. 80 § 2c ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych – dalej powoływana jako u.s.p., zezwolił na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej R. R. - sędziego Sądu Rejonowego w K., za czyn polegający na tym, że daty bliżej nieustalonej w okresie od 30 maja 2016 r. do 8 czerwca 2016 r. w K., województwa [...], jako funkcjonariusz publiczny – sędzia Sądu Rejonowego w K., działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem, będąc uprawnionym do sporządzenia dokumentu – protokołu rozprawy głównej z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie II K [...], przekraczając uprawnienia, nie mając prawa wyłącznie rozporządzać, usunął z akt sprawy kartę 37 zawierającą 3 i 4 stronę w/w protokołu, a następnie ingerując w system elektroniczny S., dokonał jego przerobienia poprzez naniesienie treści „Sąd postanowił uznać za ujawnione bez odczytywania dowody 65, 66 ze zbioru A k.3-6, 22-23, 35, 41-42, 52, 58, 53, 57, 54, 55, 56”, umieszczając go w aktach głównych w sytuacji braku faktycznego uznania za ujawnione bez odczytywania dowodów podczas rozprawy w dniu 11 maja 2016 r., czym poświadczył nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, przez co działał na szkodę interesu publicznego – to jest o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 1 k.k.;

- II. na podstawie art. 129 § 2 i § 3 u.s.p. zawiesił sędziego R. R. w czynnościach służbowych i obniżył mu wynagrodzenie na czas trwania tego zawieszenia o 25%;
- III. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Zażalenia na powyższą uchwałę złożyli obrońcy sędziego R. R. -prokurator oraz adwokat S. S..

Obrońca prokurator A. A. zaskarżyła uchwałę w całości, **zarzucając**:

- 1) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 80 § 2c u.s.p. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 6 k.p.k., art. 7 k.p.k. art. 9 § 1 k.p.k., art. 74 § 1 k.p.k., art. 313 § 1 k.p.k. poprzez powzięcie uchwały wyrażającej zgodę na pociągnięcie sędziego R. R. do odpowiedzialności karnej i uznanie, że zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przez niego przestępstwa z art. 231 § 1 k.k., w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 1 k.k., podczas gdy w toku postępowania nie zbadano i nie uwzględniono wszystkich istotnych okoliczności sprawy przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść, nie przeprowadzono z urzędu dostępnych dowodów, a zgromadzony niepełny materiał dowodowy oceniono dowolnie i wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, z naruszeniem prawa do obrony w aspekcie prawa do znajomości stawianych zarzutów oraz poprzez przerzucenie ciężaru dowodzenia na osobę, wobec której ma być wydane postanowienie o przedstawieniu zarzutów przy jednoczesnym pozbawieniu jej dostępu do źródeł dowodowych, w sytuacji, gdy rzetelnie przeprowadzona ocena zgromadzonych dowodów prowadzi do wniosku, że nie zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przez sędziego przestępstwa;
- 2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę uchwały, mający wpływ na jej treść, polegający na nieprawidłowym ustaleniu przebiegu rozprawy z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie II K [...] Sądu Rejonowego w K., a także okoliczności sporządzenia protokołu z tej rozprawy i uzasadnienia wydanego wówczas wyroku, a w konsekwencji błędnym przyjęciu, że doszło do poświadczenia nieprawdy przez sędziego R. R. w protokole przedmiotowej rozprawy.

Na podstawie tak skonstruowanych zarzutów obrońca wniosła o zmianę zaskarżonej uchwały poprzez odmowę zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego R. R. za czyn opisany we wniosku Prokuratora Okręgowego w Lublinie z dnia 4 września 2018 r., PO 1 Ds. 45.2017.

Obrońca adwokat S. S. zaskarżył uchwałę w całości i **zarzucił:**

I. obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść zaskarżonej uchwały, a to:

1) art. 80 § 2 c u.s.p. poprzez wydanie przez Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym w Lublinie uchwały zezwalającej na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego R. R. w sytuacji, gdy nie zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez niego przestępstwa, brakuje jakichkolwiek dowodów obciążających sędziego R. R., a Prokuratura Okręgowa w Lublinie zaniechała przeprowadzenia szeregu istotnych czynności postępowania dowodowego, pozwalających na poczynienie prawidłowych ustaleń w sprawie karnej;

2) art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., polegającą na przekroczeniu przez Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym w Lublinie granic swobodnej oceny dowodów, skutkującym jej dowolnością oraz wybiórczej i niepełnej analizie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz oparciu uchwały jedynie na części ujawnionego w postępowaniu immunitetowym materiału dowodowego z pominięciem istotnych dowodów przemawiających na korzyść sędziego R. R. w postaci opinii biegłego z zakresu badań pisma ręcznego z dnia 27 maja 2017 r. (karta 51-80 akt sprawy karnej o sygn. PO Ds. 45.2017) protokołu oględzin systemu informatycznego S. (k.30-31 akt sprawy karnej o sygn. PO Ds.47.2017) oraz zeznań A. H. z dnia 24 marca 2017 r., E. B. z dnia 26 kwietnia 2017 r. i B. G. z dnia 22 marca 2017 r.;

3) art. 5 § 2 k.p.k., polegającą na rozstrzygnięciu przez Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym w Lublinie niedających się usunąć wątpliwości występujących w zgromadzonym materiale dowodowym na niekorzyść sędziego R. R.,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonej uchwały, mogący mieć wpływ na treść uchwały, polegający na niesłusznym uznaniu, że

materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania pozwala na przyjęcie, że zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez sędziego R. R. przestępstwa usunięcia z akt sprawy o sygn. II K [...] karty 37 i przerobienia protokołu rozprawy z dnia 11 maja 2016 r., poprzez naniesienie treści „Sąd postanowił uznać za ujawnione bez odczytywania dowody 65, 66 ze zbioru A k. 36 (...) 56” poprzez ingerencję w system elektroniczny S. i umieszczenia protokołu w aktach sprawy, tj. przestępstwa z art. 231 § 1 k.k., w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 1 k.k., podczas gdy wszechstronna analiza materiału dowodowego przeczy powyższemu zażaleniu.

W konkluzji ten obrońca wniósł o zmianę zaskarżonej uchwały przez odmowę udzielenia zezwolenia na pociągnięcie sędziego R. R. do odpowiedzialności karnej lub o uchylenie zaskarżonej uchwały i przekazanie sprawy Sądowi Dyscyplinarnemu przy Sądzie Apelacyjnym w Lublinie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy – Izba Dyscyplinarna uchwałą z dnia 23 stycznia 2019 r., sygn. akt I DO 27/18, zaskarżoną uchwałę utrzymał w mocy.

Następnie, pismem z dnia 22 lipca 2022 r., sygn. akt I DO 27/18, obrońca sędziego R. R. – prokurator A. A., wniosła o:

1. wznowienie postępowania w przedmiocie rozpoznania zażaleń obrońców na uchwałę Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w Lublinie z dnia 14 września 2018 r., sygn. akt ASDo 4/18 o zezwoleniu na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego Sądu Rejonowego w K. R. R., w toku którego podjęta została uchwała Izby Dyscyplinarnej z dnia 23 stycznia 2019 r., sygn. akt I DO 27/18 prawomocnie zezwalająca na pociągnięcie ww. sędziego do odpowiedzialności karnej;
2. uchylenie uchwały Izby Dyscyplinarnej z dnia 23 stycznia 2019 r., I DO 27/18;
3. zmianę zaskarżonej uchwały Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w Lublinie z dnia 14 września 2018 r., sygn. akt ASDo 4/18 poprzez odmowę zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sędziego R. R. za czyn opisany we wniosku Prokuratora Okręgowego w Lublinie z dnia 4 września 2018 r., PO IDs 45.2017.

Pismem z dnia 28 lipca 2022 r., o wznowienie postępowania prowadzonego pod sygn. akt I DO 27/18, wniósł również drugi z obrońców sędziego R. R. – adwokat S. S., powołując jako podstawę prawną art. 18 ust. ustawy o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw. W swoim piśmie zawarł ponadto wniosek o uchylenie uchwały Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej z dnia 23 stycznia 2019 r., sygn. akt I DO 27/18 i umorzenie postępowania.

Wobec faktu, że złożone przez obrońców R. R. - sędziego Sądu Rejonowego w K. wnioski o wznowienia postępowania dotyczyły tej samej prawomocnej uchwały Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2019 r., sygn. akt I DO 27/18, a zostały zarejestrowane pod odrębnymi sygnaturami, Sąd Najwyższy, postanowieniem z dnia 20 grudnia 2022 r., sygn. akt I ZO 11/22, połączył sprawy o sygnaturach I ZO 11/22 i I ZO 10/22, do łącznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Oba wnioski obrońców sędziego R.R. zasługują na uwzględnienie w części dotyczącej wznowienia postępowania oraz uchylenia uchwały Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej z dnia 23 stycznia 2019 r., sygn. akt I DO 27/18.

Zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2022 r., poz. 1259), w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie tej ustawy (tj. 15 lipca 2022 r.) sędziemu, w stosunku do którego została przez Sąd Najwyższy w składzie którego brał udział sędzia Izby Dyscyplinarnej podjęta uchwała prawomocnie zezwalająca na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, przysługuje wniosek o wznowienie postępowania.

Powołany przepis nie uzależnia wznowienia postępowania od wystąpienia dodatkowych przesłanek wznowieniowych określonych w art. 540 – 540b k.p.k., albowiem w zakresie nie uregulowanych w cyt. wyżej ustawie odsyła do przepisów u.s.p. (art. 18 ust. 8). Jediną przesłanką skutkującą wznowieniem postępowania zakończonego prawomocną uchwałą zezwalającą na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej jest udział w składzie orzekającym sędziego Izby Dyscyplinarnej.

Przyjęcie przez ustawodawcę takiego wyjątkowego rozwiązania prawnego jest następstwem orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w tym m.in. wyroku z dnia 15 lipca 2021 r. w sprawie C-791/19 Komisja Europejska przeciwko Polsce (system odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziów), w którym orzeczono, że Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE między innymi nie zapewniając niezależności i bezstronności Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, do której właściwości należy kontrola decyzji wydanych w postępowaniach dyscyplinarnych prowadzonych wobec sędziów (art. 3 pkt 5, art. 27 i art. 73 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym w związku z art. 9a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, zmienionej ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw). Podobnie w wyroku z dnia 22 lipca 2021 r., wydanym w sprawie Reczkowicz przeciwko Polsce (skarga nr 43447/19), Europejski Trybunał Praw Człowieka stwierdził naruszenie art. 6 ust. 1 EKPCz w związku z rozpoznaniem przez Izbę Dyscyplinarną Sądu Najwyższego kasacji obwinionej adwokat Joanny Reczkowicz wniesionej od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury, gdyż, cyt.: Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego, która rozpoznawała sprawę skarżącej, nie była „sądem ustanowionym ustawą”.

Z tego też względu, w dniu 9 czerwca 2022 r. uchwalona została ustawa o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (zam. Dz. U. z dnia 14 czerwca 2022 r., poz. 1259), która weszła w życie w dniu 15 lipca 2022 r. Z dniem wejścia w życie powołanej wyżej ustawy zniesiono Izbę Dyscyplinarną Sądu Najwyższego, a utworzono Izbę Odpowiedzialności Zawodowej, która przejęła do prowadzenia sprawy wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia jej w życie należące do Izby Dyscyplinarnej (art. 8 ust. 2).

Wobec powyższego, wniosek obrońcy - prokurator A. A. we wskazanym zakresie, z uwagi na spełnienie warunków formalnych, jest w pełni zasadny i zasługuje na uwzględnienie, a tym samym zaskarżona uchwała nie mogła się ostać. Także w tym zakresie zasadny jest wniosek S. S. – drugiego obrońcy SSR R. R..

W następstwie wznowienia postępowania i uchylenia prawomocnej uchwały Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2019 r.,

sygn. akt I DO 27/18, (rozstrzygnięcia z pkt 1 i pkt 2 uchwały), Izba Odpowiedzialności Zawodowej w ramach kontroli instancyjnej zobligowana jest do rozpoznania obu zażaleń obrońców SSR R. R. na uchwałę Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w Lublinie z dnia 14 września 2018 r., sygn. akt ASDo 4/18.

W związku z tym zażaleniami Izba Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego zważyła co następuje.

Oba złożone zażalenia na uchwałę Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w Lublinie z dnia 14 września 2018 r., sygn. akt ASDo 4/18, nie zasługują na uwzględnienie.

Przede wszystkim wskazać należy, iż postępowanie w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie SSR R. R. do odpowiedzialności karnej, toczy się wyłącznie w zakresie złożonego przez oskarżyciela publicznego – Prokuratora Prokuratury Okręgowego w Lublinie wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej za wskazany w tym wniosku czyn. Przedmiot orzekania, a przez to zakres postępowania dowodowego i ustaleń faktycznych, jest więc uzależniony od granic wniosku oraz przesłanek rozstrzygnięcia. Oczywistym przy tym jest, że celem postępowania o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej (art. 80 § 1 u.s.p.; wyrażenie uprzedniej zgody na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, według art. 181 Konstytucji RP), nie jest przesądzenie o odpowiedzialności karnej sędziego (kwestii popełnienia czynu, winy i kary), bo jest to materia zastrzeżona do wyłącznej kompetencji sądu w ramach postępowania karnego. W postępowaniu w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej sąd dyscyplinarny nie orzeka więc o popełnieniu czynu, winie i karze, a jedynie rozstrzyga o przesłance uchylenia immunitetu, czyli o „dostatecznie uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstwa” w rozumieniu art. 80 § 2c u.s.p. Wykładnia tego pojęcia określa więc istotę postępowania w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, a przez to zakres i sposób prowadzenia postępowania dowodowego oraz oceny dowodów jako pozwalających na ustalenie stanu faktycznego w kontekście zaistnienia tej przesłanki rozstrzygnięcia. W jednolitym orzecznictwie Sądu Najwyższego stwierdza się, że

pojęcie to jest tożsame z pojęciem użytym w art. 313 § 1 k.p.k. Na gruncie zaś wykładni tego przepisu k.p.k. wskazuje się, że wydanie postanowienia o przedstawieniu zarzutów wymaga istnienia bardziej rozbudowanej faktycznej podstawy, niż ta, która wystarcza do wszczęcia śledztwa lub dochodzenia w rozumieniu art. 303 k.p.k. Poza uzasadnionym podejrzeniem popełnienia przestępstwa, musi istnieć także dostatecznie uzasadnione podejrzenie, że czyn popełniła określona osoba. Czyli to coś więcej niż uzasadnione podejrzenie, jakim posłużył się ustawodawca w art. 303 k.p.k. i znacznie więcej niż uzasadnione przypuszczenie, którego to zwrotu użyto w art. 244 § 1 k.p.k. W orzecnictwie Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego podkreśla się, że sformułowanie „dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa” jest niedookreślone, zatem ocena, czy spełniona została opisana nim przesłanka, zawsze zależy od konkretnych okoliczności sprawy (por. np. uchwała Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 18 października 2004 r., SNO 40/04, OSNSD 2004, Nr 2, poz. 33), jednakże, jak wskazuje się, podejrzenie popełnienia przestępstwa musi być w pełni uzasadnione, nie nasuwające żadnych istotnych wątpliwości, ani zastrzeżeń, zarówno co do popełnienia czynu jak i zaistnienia wszystkich znamion konkretnego typu przestępstwa (por. np. uchwały Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego: z dnia 8 maja 2007 r., SNO 21/07, OSNSD 2007, poz. 38, z dnia 27 stycznia 2009 r., SNO 95/08, OSNSD 2009, poz. 24, z dnia 20 lipca 2011 r., SNO 32/11).

Odnosząc się do zarzutu obrońcy – adw. S. S., dotyczącego obrazy przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k. oraz zarzutu obrońcy - prokurator A. A., dotyczącego dowolnej i sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania ocenie zgromadzonego materiału dowodowego, to Sąd Najwyższy nie podzielił powyższych zarzutów, gdyż Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym w Lublinie, orzekający w pierwszej instancji, nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania mogącej mieć wpływ na treść uchwały, ani błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia.

Jak wynika z pismennego uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym w Lublinie, poddał wszechstronnej analizie zebrane dowody i podał na jakich przesłankach faktycznych oparł swoje przekonanie

odnośnie do ustalenia, że istnieje dostatecznie uzasadnione podejrzenie, iż sędzia R. R. dopuścił się czynu, o którym mowa we wniosku prokuratora. Zebrane w sprawie dowody zostały przez ten Sąd ocenione prawidłowo w aspekcie ustalenia, czy dowodzą one, że zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przez sędziego R. R. opisanego we wniosku czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 1 k.k. Należy w tym miejscu podkreślić, że skarżący obraży przepisów postępowania dopatrywali się w obrazie art. 80 § 2c u.s.p. uznając, że ustalenie istnienia uzasadnionego podejrzenia popełnienia czynu poświadczenia nieprawdy przez sędziego R. R., powinno w istocie nastąpić w takim zakresie jak wymagane przy ustaleniu faktu popełnienia przestępstwa, wyprowadzone być powinno z całokształtu okoliczności ujawnionych podczas przewodu sądowego (art. 410 k.p.k.), zgodnie z dyrektywami prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.) i bezstronności (art. 4 k.p.k.); nie powinno też wykraczać poza granice art. 7 k.p.k. Tymczasem wnioski wyprowadzone przez Sąd I instancji nie muszą stanowić oceny stanowczej a jedynie wskazywać na wysoce uprawdopodobnione, że w protokole rozprawy z dnia 11 maja 2017 r. doszło do poświadczenia nieprawdy przez sędziego R. R. Ocena powyższa sprowadza się bowiem do stwierdzenia, że zarówno zeznania jak i dokumenty stanowiące materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w sposób dostateczny uzasadniają podejrzenie popełnienia przez sędziego R. R. przestępstwa. Nie jest to zatem ocena dowodów tożsama z tą, którą sąd przeprowadza w postępowaniu karnym, w toku rozprawy głównej. W postępowaniu immunitetowym właściwa ocena dowodów powinna być równoznaczna jedynie ze staranną rzetelną i kompleksową analizą materiału dowodowego, prowadzącą do wniosku co do dostatecznie uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa. Taka też była ocena dokonana przez Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym w Lublinie. Sąd ten, wbrew twierdzeniom z obu zażaleń, oparł się na dowodach, które uprawdopodobniają sprawstwo sędziego R. R., takich jak: protokoły rozprawy sporządzone w sprawie o sygn. akt II K [...], zeznania świadków: B. G., Ł. B., G. J., B. J.. Nie pomógł przy tym istotnych dowodów przemawiających na korzyść sędziego R.R. w postaci: opinii biegłego z zakresu badań pisma ręcznego z dnia 27

maja 2017 r., protokołu oględzin systemu informatycznego S. oraz zeznań A. H. z dnia 24 marca 2017 r., E. B. z dnia 26 kwietnia 2017 r. i B. G. z dnia 22 marca 2017 r. Sąd I instancji oceniając całokształt okoliczności sprawy uznał, że zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie, iż w toku postępowania w sprawie II K [...] sędzieja R. R. faktycznie nie ujawnił wskazanych we wniosku dowodów. Już sama treść zeznań G. J. oraz B. J., w zestawieniu z różnymi wersjami obu protokołów i sporządzeniu uzasadnienia w oparciu o ten uwzględniający ujawnienie dowodów, wskazują na duże prawdopodobieństwo zaistnienia faktu przerobienia protokołu przez orzecznika. Brak zapisu w protokole rozprawy co do ujawnienia dowodów i zamknięcie przewodu sądowego, musiało bowiem prowadzić do uchylenia orzeczenia w razie jego zaskarżenia, gdyż sąd nie mógłby poczynić ustaleń faktycznych w oparciu o dowody, których ujawnienia zaniechał.

Z podobnych przyczyn za niezasadny uznać należało zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę uchwały, mający wpływ na jej treść, polegający na nieprawidłowym ustaleniu przebiegu rozprawy z dnia 11 maja 2016 r., w sprawie II K [...] Sądu Rejonowego w K., a także okoliczności sporządzenia protokołu z tej rozprawy i uzasadnienia wydanego wówczas wyroku, a w konsekwencji błędnym przyjęciu, że doszło do poświadczenia nieprawdy. Opis przebiegu rozprawy znajduje swoje odzwierciedlenie w protokole rozprawy, jednakże nie tym, który został uzupełniony w sposób, jaki pozwalał na pisemne uzasadnienie wyroku wydanego w sprawie II K [...], a tym, który został wydany stronie w formie odpisu. O powyższym świadczy treść wydanych obrońcy skazanego odpisów protokołu oraz wyroku. Odpis protokołu wydanego 17 maja 2016 r. różni się bowiem od tego, który powstał w dniu 8 czerwca 2016 r., w wyniku ingerencji w system elektroniczny S. i na którego treści oparł się sędzia R. R. uzasadniając swoje orzeczenie i doręczając je stronom tego samego dnia. Powyższe okoliczności przemawiają na niekorzyść sędziego R. R.. Hipoteza o celowym podrobieniu protokołu przez inną osobę nie została dostatecznie uprawdopodobniona, nie znajduje oparcia w zasadach logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, zwłaszcza przy uwzględnieniu treści zapisu o jaki, w dniu 8 czerwca 2016 r., zmodyfikowano protokół rozprawy w sądowym systemie ewidencyjnym przy użyciu loginu protokolanta.

Co do konieczności przeprowadzenia badań porównawczych pisma, w szczególności w zakresie podpisów sędziego i protokolanta na protokole, Sąd Najwyższy uznał, że przeprowadzenie takiego dowodu może nastąpić na dalszym etapie postępowania – przygotowawczego lub sądowego. Nie jest to niezbędne dla wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej. Wbrew zarzutowi podniesionemu przez obrońcę, zgromadzonego materiału dowodowego nie sposób uznać za niepełny w zakresie w jakim ma to umożliwić sądowe rozstrzygnięcie co do wniosku Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Lublinie z dnia 4 września 2018 r., sygn. akt PO I Ds 45.2017. Jest on bowiem wystarczający dla ustalenia istnienia dostatecznie uzasadnionego podejrzenia popełnienia przez sędziego R.R. czynu, o którym mowa we wniosku oskarżyciela publicznego. Postępowanie w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, ze swej istoty – koncentruje się wokół ustalenia czy zachodzi dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa, co wyklucza wszelką stanowczość w ocenie materiału dowodowego co do przypisania popełnienia określonego czynu i winy sprawcy, gdyż to może nastąpić dopiero po przeprowadzeniu postępowania karnego przed właściwym sądem powszechnym. Nietrafny okazał się również zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. W realiach sprawy nie można bowiem zasadnie wywodzić, że orzekający w sprawie Sąd Dyscyplinarny przy Sądzie Apelacyjnym w Lublinie powziął niedające się usunąć wątpliwości i że rozstrzygnął je na niekorzyść sędziego R. R. Nie można w zażaleniu stawiać zarzutu naruszenia reguły *in dubio pro reo*, powołując się na wątpliwości, które ma strona co do treści poczynionych przez sąd ustaleń faktycznych, czy też sposobu oceny dowodów, a tak właśnie jest w niniejszej sprawie. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podnosi się, że nie jest możliwe stwierdzenie istnienia „niedających się usunąć wątpliwości”, w oparciu o subiektywną ocenę strony skarżącej, która posługuje się tym „argumentem” w swojej polemice z ustaleniami faktycznymi. Naruszenie reguły *in dubio pro reo*, ujętej w art. 5 § 2 k.p.k ma bowiem miejsce jedynie wówczas, gdy to sąd poweźmie wątpliwości co do istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności i nie mogąc tych wątpliwości usunąć, rozstrzyga je na niekorzyść oskarżonego (por. np.

postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 października 2010 r., sygn. akt IV KK 259/12, Legalis).

Wskazać też należy, że wbrew twierdzeniom z zażalenia, tzw. Postępowanie immunitetowe nie stawia sędziego w „cieniu podejrzeń”. Postępowanie to, które toczy się przed sądem dyscyplinarnym, jest postępowaniem funkcjonalnie powiązaniem z postępowaniem przygotowawczym *in rem*. Warunkuje ono zaś możliwość toczenia się postępowania karnego przeciwko sędziemu, którego, w odróżnieniu od większości obywateli, chroni immunitet ustanowiony art. 181 Konstytucji RP. Nie służy zaś stygmatyzowaniu sędziego objętego jest tym postępowaniem.